

ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΑΝΟΜΗ ΑΓΑΘΩΝ ΣΤΗ ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΩΝ ΒΑΡΩΝ (του Δημοσθένη Κυριαζή)

☒ Η μορφή και οι στόχοι της παραγωγικής διαδικασίας

Στο παρελθόν και πολύ περισσότερο στο παρόν, η παραγωγή αγαθών και υπηρεσιών ήταν και είναι μια συλλογική και όχι ατομική διαδικασία. Σημειώστε ότι ακόμα και στις μικρές πρωτόγονες κοινωνίες των ανθρώπων-κυνηγών, η απόκτηση θηράματος ήταν συνήθως μια συλλογική διαδικασία. Τη συλλογική διαδικασία παραγωγής εφαρμόζουν όλα τα έμβια όντα· τα σμήνη των εντόμων, με χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτό των μελισσών, τα σμήνη των πουλιών, οι αγέλες των άγριων ζώων.

Κύριος στόχος της παραγωγικής διαδικασίας ήταν και είναι η **ποσότητα και η ποιότητα** του παραγομένου προϊόντος. Στις σημερινές όμως κοινωνίες στις οποίες η παραγωγική διαδικασία έγινε έντονα συλλογική και πολύπλοκη, αναδείχθηκε ένας δεύτερος στόχος ισότιμος με αυτόν της ποσοτικής/ποιοτικής παραγωγής· η **διανομή** του παραγόμενου προϊόντος. Όμως η διανομή έχει έννοια μόνο όταν υπάρχουν προϊόντα της παραγωγής, άλλως διανέμονται τα προϊόντα του Καράμπελα, όπως σκωπτικά λένε στο χωριό μου. Το αναμφισβήτητης ορθότητας αυτό αξίωμα επιβάλλει την ακόλουθη ιεράρχηση: Πρώτα η παραγωγή και ύστερα η με λογικούς και ηθικούς κανόνες διανομή της. Παρά τούτα, αρκετοί από τους κατ' επάγγελμα αντιπροσώπους των πολιτών, ενεργούν σα να πιστεύουν στο εκ διαμέτρου αντίθετο αξίωμα: Πρώτα η διανομή και ύστερα η παραγωγή.

Αρχές και κανόνες διανομής

Οι κανόνες διανομής, που ίσχυσαν και ισχύουν, μπορούν να ταξινομηθούν σε δύο μεγάλες κατηγορίες:

Στους λογικούς κανόνες, που συνοψίσθηκαν στο δόγμα: «Διανομή

μεταξύ αυτών που εργαστήκαν για την παραγωγή». Ακραία διατύπωση αυτού του δόγματος και μάλιστα θεολογική, είναι το «ο μη εργαζόμενος μηδέ εσθιέτω».

Στους ηθικούς κανόνες, που συνοψίσθηκαν στο δόγμα: «Διανομή σε όλα τα μέλη της κοινωνίας και κατά τις ανάγκες αυτών». Για να διασφαλισθεί όμως επαρκής παραγωγή, κατ' ανάγκη, το δόγμα αυτό συνοδεύτηκε με την εξαναγκασμένη συμμετοχή στην παραγωγική διαδικασία και εκείνων που δεν ήθελαν να εργασθούν ή ήθελαν να εργασθούν στον τομέα της δικής τους επιλογής· συνοδεύτηκε με περιορισμό της ελευθερίας των πολιτών.

Η θεσμοθέτηση και η εφαρμογή των κανόνων παραγωγής/διανομής, γινόταν, γίνεται και θα γίνεται από τους ανθρώπους της εξουσίας. Αυτό σημαίνει ότι η λογική και η ηθική τους, πρωτίστως εξαρτάται από το σύστημα άσκησης της εξουσίας, από το πολίτευμα, και δευτερευόντως από τη λογική και την ηθική των ανθρώπων του συστήματος.

Η εξέλιξη των κανόνων παραγωγής/διανομής

Στο παρελθόν, όλα τα συστήματα εξουσίας, τα μοναρχικά, τα ολιγαρχικά, τα κοινοβουλευτικά/δημοκρατικά, εφαρμόζαν το δόγμα πρώτα η παραγωγή. Η διανομή όμως της παραγωγής γινόταν με τη λογική και την ηθική παροχής «μερίδας του λέοντος», στους ανθρώπους της εξουσίας· στους ανθρώπους δηλαδή που καθόριζαν οι θεσμοί· οι θεσμοί οι οποίοι ήταν δημιουργήματα των ανθρώπων της εξουσίας (!!). Το σημαντικότερο κίνητρο για λογική και ηθική διανομή της παραγωγής, ήταν η αύξηση και η ποιοτική βελτίωση της.

Από τη σύγκριση των κανόνων διανομής στη ζούγκλα και στις κοινωνίες, προκύπτει το ακόλουθο συμπέρασμα: Η «μερίδα του λέοντος» χορηγείται γιατί ο λέων έχει από τη φύση μυϊκή ισχύ μεγαλύτερη από τα άλλα ζώα και συνεπώς αποτελεί πράξη συμβατή με τους φυσικούς νόμους. Αντίθετα η «μερίδα του λέοντος» χορηγείται στους ανθρώπους της εξουσίας επειδή απέκτησαν το συμβατικό/θεσμικό δικαίωμα να διαχειρίζονται την

ισχύ των πολιτών και όχι επειδή έχουν μεγαλύτερες πνευματικές και ηθικές δυνάμεις από τους άλλους ανθρώπους. Παραδείγματα δεν χρειάζεται να αναφερθούν. Οι πολίτες γνωρίζουν αρκετά για τις πνευματικές και ηθικές δυνάμεις κάποιων ανθρώπων της εξουσίας. Παρά ταύτα οι άνθρωποι εκλαμβάνουν το προαναφερθέν συμβατικό/θεσμικό δικαίωμα, όχι ως το σύνολο της ισχύος των πολιτών, που η διαχείριση του γίνεται από τους αιρετούς ή αυθαίρετους[1] αντιπροσώπους, αλλά ως ιδίαν αυτών ισχύ.

Στο παρελθόν η ως ανωτέρω πλασματική ισχύς/συμβατικό δικαίωμα, μεταβιβάζονταν από τον πατέρα στο γιό· ήταν κληρονομική. Σήμερα όμως, στις περισσότερες χώρες -πλην κάποιων με «φωτισμένους» ηγέτες- το υπόψη δικαίωμα χορηγείται σε αντιπροσώπους των πολιτών, οι οποίοι είναι και αυτοί πολίτες και εκλέγονται από τους πολίτες. Η μεταβίβαση της εξουσίας στα τέκνα τυπικά ακυρώθηκε. Όμως το εύρος και οι κανόνες αντιπροσώπευσης, που καθορίζονται από τους αντιπροσώπους και όχι από τους πολίτες, ακύρωσε την ...ακύρωση (!!!). Ο κάθε πολίτης γνωρίζει αρκετά γι' αυτό το θέμα· για την οικογενειοκρατία των αντιπροσωπευτικών Δημοκρατιών.

Από το **«εύρος και οι κανόνες της αντιπροσώπευσης»** της Χώρας μας, δεν γεννήθηκε μόνο η οικογενειοκρατία, αλλά πολλές άλλες στρεβλώσεις του πολιτεύματος της αληθινής δημοκρατίας· της δημοκρατίας του αρχαιοελληνικού πνεύματος. Οι πιο σημαντικές από αυτές είναι:

(1) Η υποβάθμιση του Νόμου. Στην αρχαιοελληνική Δημοκρατία, Κυβερνήτης ήταν ο Νόμος και όχι ο άνθρωπος/Άρχοντας. Σήμερα ο Νόμος έγινε εργαλείο άσκησης της εξουσίας από τον Άρχοντα/αντιπρόσωπο των πολιτών. Ακόμα και το δημοψήφισμα από κορυφαία και αδιαπραγμάτευτη εντολή των πολιτών στους αντιπροσώπους τους, έγινε εργαλείο άσκησης εξουσίας από τον αντιπρόσωπο!!!.

(2) Με στόχο την κατάργηση της άδικης, αλλά συμβατής με τη φυσική νομοτέλεια, διανομή της μερίδας του λέοντα, εξόντωσαν τους λέοντες της παραγωγικής διαδικασίας και

δημιούργησαν με ανθρώπινους νόμους τους «κομματικούς λέοντες»· τους «λέοντες», που δεν διέθεταν ιδιαίτερη λογική και ηθική ισχύ, αλλά διέθεταν μεγάλη κομματική ισχύ.

(3) Στο δημόσιο τομέα και στους τομείς που ελέγχονταν από το δημόσιο, αμείφτηκε η αφοσίωση και η προσφορά στο κόμμα, ενώ η παραγωγική εργασία αγνοήθηκε και ουσιαστικά τιμωρήθηκε.

(4) Κορυφαίος στόχος των αρχόντων/ αντιπροσώπων έγινε η κατάκτηση και η παραμονή στην εξουσία και όχι η άσκησης της για το καλό των πολιτών.

Αποτέλεσμα των ανωτέρω στρεβλώσεων ήταν η μεγάλη μείωση της παραγωγής και η ουσιαστική αδυναμία παροχής βασικών αγαθών στους πολίτες. Η μείωση αυτή δημιούργησε σοβαρό πρόβλημα επειδή η διανομή αγαθών είναι το όχημα εκχώρησης της εξουσίας των πολιτών στους αντιπροσώπους· το όχημα κατάκτησης της εξουσίας.

Το πρόβλημα αυτό οι ασκούντες την εξουσία το αντιμετώπισαν με δανεικά και με ψεύτικες προσδοκίες για παροχές. Όταν όμως το πάρτι των δανεικών και των ψεύτικων προσδοκιών τέλειωσε και η παροχή αγαθών έγινε ανέφικτη, τότε χρησιμοποιήθηκε ένας καινούργιος τρόπος· **«η διανομή μεγάλων φορολογικών βαρών, με κοινωνικά δίκαιο τρόπο».**

Η χωρίς παραγωγή «δίκαιη» διανομή βαρών όμως δημιουργεί σοβαρούς κινδύνους ιδίως όταν είναι συμβατή με τους νόμους των ανθρώπων, (του κόμματος της εξουσίας), αλλά ασύμβατη με τους νόμους της Φύσεως. Αυτό συνέβηκε στην ακόλουθη ιστορία:

Φιλόζωος Άγγλος Διοικητής αποικίας στην Αφρική, που λάτρευε τις χαριτωμένες αντιλόπες, έδωσε εντολή να σκοτωθούν τα λιοντάρια γιατί σκότωναν και έτρωγαν τις αντιλόπες. Τα λιοντάρια σκοτώθηκαν. Μετά όμως από λίγο πεθάνανε και οι αντιλόπες· ο πληθυσμός τους αυξήθηκε πάρα πολύ με αποτέλεσμα τον αφανισμό των φυτών που αποτελούσαν την τροφή τους.

Μακάρι ο «θάνατος» επιχειρήσεων/λεόντων, όπως της Πειραϊκής –

Πατραϊκής, των Λιπασμάτων Νέας Καρβάλης και πολλών άλλων, να μην οδηγήσει στο αποτέλεσμα της ιστορίας με τα λιοντάρια και τις αντιλόπες. Μακάρι η νέα μέθοδος «διανομής φορολογικών βαρών αντί αγαθών», που σκοτώνει μικρά και μεγάλα λιοντάρια της παραγωγής, να μη οδηγήσει σε ολική καταστροφή.

Συμπέρασμα

Η αντιμετώπιση επικινδύνων καταστάσεων, όπως της «δίκαιης διανομής φορολογικών βαρών αντί αγαθών», απαιτεί την αναγέννηση του πολιτεύματος του άρχοντος και συγχρόνως αρχόμενου πολίτη. Απαιτεί την ορθολογική κατανομή της εξουσίας, στους ίδιους τους πολίτες και στους αντιπροσώπους ώστε:

(1) Οι αντιπρόσωποι των πολιτών να αποβάλλουν τη σημερινή νοοτροπία του πρίγκιπα και να αποκτήσουν αυτή του άρχοντα της αρχαιοελληνικής Δημοκρατίας, και,

(2) Οι σημερινοί ψηφοφόροι/οπαδοί να γίνουν πολίτες με εξουσία και ευθύνη.

Η δημιουργία πολιτών με ευθύνη χωρίς εξουσία είναι ουτοπική,
Η εξουσία και η ευθύνη αποτελούν αδιαίρετη ενότητα.

[1] Στην αρχαιοελληνική γλώσσα αυθαίρετος σημαίνει αυτό αιρετός. Αυτό-αιρετός = αυθαίρετος.

Πηγή: Ψηφιακή Άμεση Δημοκρατία, dd-democracy.gr